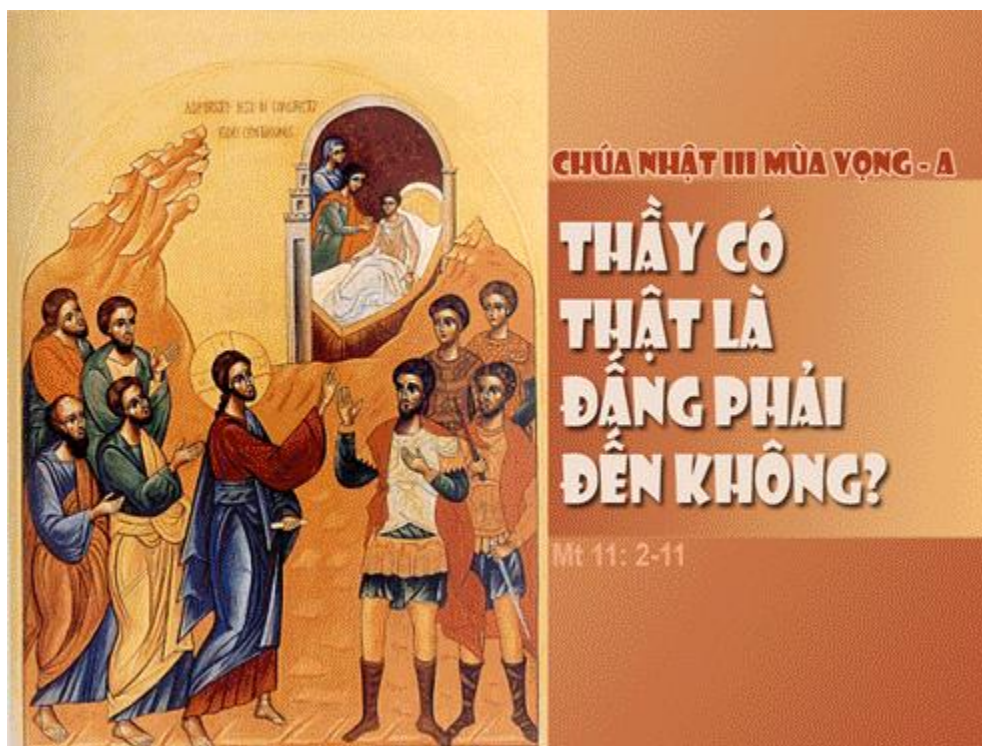

CHÚA NHẬT III MÙA VỌNG Năm-A

Ngày 12 tháng 12 năm 2010

Mt 11:2-11

40giayloichua.net

Chia Sẻ

Dung mạo Đức Kitô

Thánh Gioan Tiễn Hô là một vị tiên tri cương trực. Ngài không hề run sợ trước thế lực, cường quyền. Ngài chỉ quan tâm một điều: làm chứng cho chân lý. Khi Hêrôđê Antipas cướp vợ của người anh, thánh nhân đã không ngần ngại lên tiếng công kích hành động vô luân của nhà vua. Vì thế mà thánh nhân bị bắt giam trong ngục Machéronte. Khi bị giam trong ngục, thánh nhân vẫn theo dõi những hoạt động của Chúa Giêsu. Hôm nay thánh nhân sai môn đệ đến hỏi Chúa Giêsu một câu hỏi gây ngỡ ngàng cho ta: “Ngài có phải là Đáng phải đến, hay chúng tôi còn phải chờ đợi một Đáng khác?”

Thật lạ lùng đến khó hiểu. Người đi mở đường, người giới thiệu Đấng Cứu Thế nay lại nghi ngờ Người mà mình giới thiệu. Đó là bi kịch của thánh Gioan Tiền Hô. Câu hỏi cho thấy thánh nhân ở trong một tâm trạng hoang mang. Đức tin của ngài chao đảo. Nửa tin nửa ngờ.

Sự hoang mang của thánh Gioan Tiền Hô đến do hai nguyên nhân sau:

1) Nguyên nhân thứ nhất: Chúa Giêsu có những việc làm khác với lời Gioan loan báo.

Thánh Gioan Tiền Hô đã loan báo một Đấng Cứu Thế uy nghiêm, đến để trừng phạt nhân loại. Trong Phúc Âm tuần trước, thánh nhân đã răn đe người Do Thái: Búa rìu đã để sẵn ở gốc cây, cây nào không sinh trái sẽ bị đốn cho vào lò lửa. Thiên Chúa đến cầm sàng mà rê thóc. Thóc sẽ được cho vào kho, còn rơm, trấu sẽ bị cho vào lò lửa đốt đi. Sứ điệp quả thật là dữ dội, bởi loan báo ấy đã gây xôn xao sợ hãi. Thế mà khi Chúa Giêsu đến, Người đã hành động khác hẳn. Không oai phong, quyền lực, Chúa Giêsu tỏ ra là Đấng Cứu Thế tràn đầy lòng nhân từ: “Người không bẻ gãy cây lau bị dập, không dập tắt tim đèn còn khói”. Gioan Tiền Hô loan báo sự trừng phạt. Nhưng Chúa Giêsu lại đến để cứu chữa, tha thứ. Chúa Giêsu nói: “Con người đến không phải để lên án, nhưng để cứu chữa”. “Chỉ những người bệnh mới cần đến thầy thuốc”. Thật là trái ngược. Trách nào Gioan chẳng hoang mang.

2) Nguyên nhân thứ hai: Gioan bị giam trong tù.

Ông bị ngược đãi, tất nhiên. Hơn nữa ông cảm thấy mình thất bại. Đi rao giảng sự công chính nhưng chỉ gặp bất công. Đi rao giảng ơn giải thoát nhưng lại bị giam cầm. Hết rồi những sứ điệp rực lửa. Hết rồi thời hy vọng tràn đầy. Thê thảm hơn nữa, ông tự hỏi: Sao Đấng Cứu Thế không đến giải thoát mình? Sao Ngài để cho sứ giả của Ngài mòn mỏi trong tù? Sao Ngài để cho bạn hữu bị khinh miệt cười chê? Lời sấm của Isaia còn rành rành: “Đấng Cứu Thế sẽ mở cửa phóng thích tù nhân”. Thế mà sao chờ đợi hoài chẳng thấy. Và Gioan nghi ngờ: hay Ngài không phải là Đấng Cứu Thế. Bị giam cầm, bị ngược đãi, Gioan còn có thể chịu được. Nhưng mỗi nghi ngờ gặm nhấm, thiêu đốt tâm hồn ông. Ông e sợ mình đã lầm đường, lầm người. Không nén lòng được, ông đã sai môn đệ đến hỏi thẳng Chúa Giêsu: “Ngài có phải là Đấng Cứu Thế, hay chúng tôi phải chờ đợi một Đấng khác?” Câu hỏi táo bạo nhưng quan trọng, vì quyết định cả ý nghĩa cuộc đời Gioan.

Trước câu hỏi ấy, Chúa Giêsu không trả lời trực tiếp. Nhưng chỉ yêu cầu các sứ giả về thuật cho Gioan những việc Ngài làm: “Cho kẻ mù xem thấy, kẻ què đi được, người cùi lành lặn, kẻ điếc được nghe, người chết sống lại, kẻ nghèo được nghe Tin Mừng”.

Với câu trả lời ấy, Chúa Giêsu nhắc Gioan nhớ lại lời sấm của Isaia về Đấng Cứu Thế. Đồng thời cũng thanh luyện cái nhìn của ông về dung mạo Đấng Cứu Thế.

Đấng Cứu Thế không phải là vị vua oai phong từ trời ngự xuống trên đám mây. Nhưng chỉ là một hài nhi bé nhỏ sơ sinh xuất hiện giữa loài người như một mầm cây bé bỏng. Đấng Cứu Thế không phải là vị vua sang trọng ngự trong cung điện nguy nga. Nhưng chỉ là anh thợ mộc nghèo hèn sống trong một làng quê hẻo lánh.

Đấng Cứu Thế không phải là vị quan tòa oai nghiêm hét ra lửa, thở ra khói. Nhưng chỉ là một lương y hiền từ đến chữa lành những vết thương, an ủi những ưu sầu, nâng đỡ người yếu đuối, tha thứ kẻ tội lỗi.

Đấng Cứu Thế không đến trong vinh quang huy hoàng, trong chiến thắng rực rỡ. Nhưng chỉ âm thầm và tình nghĩa như một người bạn thân thiết.

Đấng Cứu Thế không đến trong hàng ngũ những người quý phái có địa vị cao trọng trong xã hội. Nhưng lui tới với những người bé nhỏ nghèo hèn, những thành phần bị gạt ra bên lề xã hội.

Câu trả lời của Chúa Giêsu khiến tôi tỉnh ngộ. Chúa Giêsu đã cho tôi một hình ảnh trung thực về dung mạo Đấng Cứu Thế. Qua câu trả lời đó, Chúa Giêsu cũng muốn nói với tôi rằng: Nếu con muốn Giáo Hội là hình ảnh đích thực nguyên tuyền của Thầy, con hãy xây dựng một Giáo Hội không quyền lực, không tiền bạc, không phô trương. Hãy làm cho Giáo Hội mang dung mạo của Thầy: một dung mạo khiêm tốn, nghèo hèn, bình dị, thân ái và nhân từ. Nếu con muốn tiếp tục sứ mạng của Thầy, hãy chạy trốn quyền lực, hãy sợ hãi tiền bạc, hãy tránh thói phô trương. Hãy yêu thích những việc âm thầm bé nhỏ. Trước hết hãy đến với những người nghèo hèn. Hãy bắt đầu bằng tình thương. Vì chỉ có tình thương mới cứu được thế giới.

Ta đang chờ đón Chúa đến. Hãy cảnh giác. Chúa không đến trong một biến cố kinh thiên động địa. Chúa không có những pha biểu diễn ngoạn mục. Chúa không đến trong những thành công rực rỡ. Chúa không đến trong uy tín hay quyền lực. Chúa sẽ chỉ đến rất âm thầm, bé nhỏ nhưng đầm ấm tình người. Chúa sẽ đến trong một bàn tay kín đáo nâng đỡ. Chúa sẽ đến trong một nụ cười khích lệ. Chúa sẽ đến trong một cái bắt tay thân ái. Chúa đến chỉ thoáng qua. Nơi nào có dấu hiệu của tình thương, nơi đó đang vẽ nên dung mạo của Chúa.

Lạy Chúa Giêsu, xin cho con nhận ra dung mạo đích thực của Chúa, để con biết đón tiếp Chúa trong Mùa Giáng Sinh năm nay. Amen.

KIỂM ĐIỂM ĐỜI SỐNG

- 1) Đức Thánh Cha đã khiêm nhường xin lỗi Trung Quốc. Bạn nghĩ sao về cử chỉ này? Cử chỉ của Đức Thánh Cha có làm tổn thương đến uy tín của Giáo Hội không?
 - 2) Bạn muốn một Giáo Hội yêu thương phục vụ hay một Giáo Hội cai trị quyền uy?
 - 3) Bạn nghĩ gì về những lầm lỗi trong Giáo Hội?
- Bạn phải làm gì để làm chứng cho Chúa. Bằng những việc lớn lao hay bằng những việc nhỏ bé hằng ngày?

DTGM Giuse Ngô Quang Kiệt

MÙA VỌNG MÙA CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

Lm. Giuse Trần Đình Long
Dòng Thánh Thể

Nền Mùa Vọng: CN III-A

**Mùa Vọng là mùa chờ đợi.
Nhưng chúng ta chờ đợi cái gì?**

Mùa Vọng năm nay dường như đến hơi sớm. Con gió lạnh se sắt kéo về thành phố mấy ngày nay chưa phải là báo hiệu của “trời lập đông chưa em...” hay chuẩn bị cho “Một Mùa Sao Sáng, đêm Noel Chúa sinh ra đời...” Đó là tín hiệu không vui cuối năm.

Miền Trung đang chìm trong biển nước. Nhà cửa ruộng vườn tài sản chiu cả đời người trong chốc lát bị lũ cuốn trôi sạch. Hàng trăm ngàn con người đang sống trong cảnh “màn trời chiếu nước”. Họ đang mòn mỏi ngóng chờ những bàn tay đưa ra cứu vớt phận đời “bèo dạt mây trôi” của họ.

Có phải đợi đến Mùa Vọng, người ta mới mong chờ không? Có phải đến Mùa vọng, chúng ta mới cứu giúp không? Thật ra, cả đời người phải là một Mùa Vọng. Vì lúc nào chúng ta cũng khao khát Lòng Thương Xót của Chúa, và chờ mong lòng xót thương của con người, nhất là khi gặp thiên tai, hoạn nạn...

Mùa Vọng Năm Thánh 2010 rồi cũng qua đi. Tôi có được tâm tình chờ đợi ấy không? Mất tôi có mỗi mòn, lòng tôi có rộn lên niềm khát vọng như những nạn nhân lũ lụt mong cứu trợ, khi tôi hát lại lời ngôn sứ Isaia:

“Trời cao hãy đổ sương xuống, và ngàn mây hãy mưa Đấng chuộc tôi” (Is 45:8)

Mùa Vọng là mùa Hội Thánh muốn chuẩn bị tâm hồn con cái mình chờ đợi để đón nhận một con người, chứ không phải đón nhận quà cáp tiệc tùng của cái danh vọng chức tước địa vị. Con người ấy thực sự đã đến rồi, đã có mặt trong lịch sử loài người, đã “cắm lều ở giữa loài người” (Ga 1:14). Nhưng Đấng ấy có khi vẫn còn phải đứng chờ ở ngoài cửa nhà tôi, chưa được tôi mời vào nhà, đón vào lòng tôi. Đấng ấy là: **Đức Giêsu, Đấng Giàu Lòng Thương Xót.**

Dù gì đi nữa, Hội Thánh cũng vẫn cứ mời gọi chúng ta khát vọng con người ấy, chờ đợi con người ấy. Vì nếu con người Giêsu thực sự chưa đến tận trong lòng dạ chúng ta, tận trong tim óc chúng ta thì hàng năm Giêsu vẫn còn nằm bất động trong hang đá máng cỏ huy hoàng ánh điện. Lúc đó tiền của, chức tước, địa vị vẫn còn là những khát vọng vô cùng lớn lao chất chứa trĩu nặng trong lòng con người, kéo chúng ta xuống, xuống nữa, cho đến lúc nhận chìm cả hồn xác chúng ta trong cái tối tăm đời đời của nó.

Hôm nay gần lễ Giáng Sinh rồi, tôi phải dọn mình tôi cho sạch để mừng một ngày lễ lớn. Những gì ngăn cách giữa tôi và anh em như lũng sâu, như vực thẳm, tôi phải lấp đầy bằng bác ái, bằng tình thương. Những kiêu ngạo, ý riêng mình, tự

ái ngất cao như núi, tôi phải hạ xuống, khiêm cung, vâng phục. Những gì lượn lẹo như đường cong queo, tôi phải chỉnh đốn lại cho ngay thẳng... Khách quan mà nói, làm được như vậy là việc tốt. Tốt cho tôi và đỡ khổ cho cộng đoàn.

“Lạy Chúa Giêsu, Đấng giàu lòng xót thương, xin hãy đến!
Xin Ngài hãy đến trong thung lũng tối tăm của tâm hồn con
để con cảm nghiệm được
Mùa Vọng là Mùa của Lòng Xót Thương. Amen”

Merry Christmas

